

1. kapitola

Noc patrila jemu. Zahalil sa do tmy a vnímal vône. Vychutnával si zvuky i chvíle ticha. Skákal z jednej strechy na druhú. Sledovalo ho iba biele oko mesiaca a tri vrany, ktoré sa vznášali na temnej oblohe nad ním.

Čierny kameň sa rozrastal na všetky strany ako nejaká bakteriálna kultúra. Krá sa letmo rozhlíadal po meste – smerom na východ sa týčili mrakodrapy, západne sa tiahli nekonečné šikmé strechy chudobnejších štvrtí a dymiace komíny priemyselnej oblasti. Na severe sa črtali opustené činžiaky. Kdesi na juhu tiekla rozvírená a zakalená Čierna voda, ktorá odnášala z mesta špinu, no nikdy jej ho celkom nezbavila. Krá zacítil hnilobný pach.

Krá sa znova rozbehol, pričom vyľakal jedného tučného holuba. Poskakoval okolo starého billboardu a veril, že vrany ho budú nasledovať. Dve takmer nebolo vidieť – pripomínali poletujúce tiene čierne ako smola. Tretí vták bol biely a v tme svietil ako duch.

Zomieram od hladu, zamrmlal Škreko, najmenšia z vrán. Hlas mal vysoký a prenikavý.

To ty vždy, ozval sa Chmuro. Krídlami mával pomaly a rovnomerne. *Mladí sú takí nenásytní.*

Krá sa usmial. Všetci ostatní by hlasy vrán vnímali iba ako bežné zvuky vtákov. On v nich však počul viac. Oveľa viac.

Ešte stále rastiem! ohradil sa Škreko a rozhorčene zamával krídlami.

S výnimkou mozgu, zachechtal sa Chmuro.

Belko, stará slepá vrana s bielym perím, sa vznášal nad nimi. Ako zvyčajne, aj tentoraz mlčal.

Krá spomalil, pretože sa zadychčal. Plúca mu naplnil studený vzduch. Započúval sa do zvukov noci – po klzkej asfaltovej ceste prefrčalo auto, z diaľky doliehala rytmická hudba. Ešte ďalej sa ozvala siréna. Akýsi muž sa rozkričal, no nedalo sa mu rozumieť. Chlapca netrápilo, či zvyšuje hlas od hnevu, alebo od šťastia. Dolu žili bežní obyvatelia Čierneho kameňa, hore, medzi siluetami výškových budov... zasa on a vrany.

Prešiel popri otvore, ktorým z klimatizačného zariadenia vychádzal teplý vzduch, a zastal. Nosové dierky sa mu rozšírili.

Jedlo. Čosi slané.

Prebehol k okraju strechy a pozrel nadol. Zbadal dvere, ktoré viedli do uličky plnej odpadkových košov. Tiahla sa za reštauráciou s rýchlym občerstvením, otvorenou dvadsaťštyri hodín denne. Krá vedel, že vyhadzujú jedlá, ktorým nič nechýba. Asi to boli zvyšky, no neprekážalo mu to. Letmo prezrel všetky kúty. Nevšimol si nič podozrivé, na zemi však vždy hrozilo nebezpečenstvo. Bolo to ich miesto, nie jeho.

Chmuro dosadol vedľa neho a naklonil hlavu. Krátky a hrubý zobák sa mu vo svetle pouličnej lampy leskol dozlata. *Myslíš si, že je to bezpečné?* spýtal sa.

Krá zachytil náhly pohyb – v odpadkových košoch sa prehrabával potkan. Zdvihol hlavu a nebojácne sa zahľadel na chlapca. „Podľa mňa hej,“ ubezpečil vranu Krá. „No dávaj si pozor.“

Vedel, že vrany nemusia upozorňovať. Po ôsmich rokoch spoločného vyberania smetiakov mu už bolo jasné, že im môže dôverovať väčšími než sebe.

Nohu si prehodil ponad okraj strechy a ticho doskočil na plošinu požiarneho schodiska. Škreko sa zniesol na bok smetiaka, Chmuro kľzavo pristál na rohu strechy, odkiaľ mal výhľad na hlavnú ulicu. Belko dosadol na kovové zábradlie schodiska, pričom ho poškríbal pazúrmí. Všetci držali stráž.

Krá zliezol dolu schodmi. Chvíľu sa krčil a uprene hľadel na zadný vchod do reštaurácie. Keď zacítil vôňu jedla, začalo mu hlasno škvrkať v žalúdku. *Pizza*, pomyslel si. *A burgery!*

Zalovil v najbližšom odpadkovom koši a vytiahol žltú polystyrénovú škatuľku. Ešte stále bola teplá. Otvoril ju. *Hranolčeky!* Rýchlo sa napchával. Boli masťné, slané, na okrajoch pripálené. Jednoducho skvelé. V hrdle ho zaštipal kyslý ocot, no neprekážalo mu to. Nejedol už dva dni. Nežul, iba prehltal. Takmer sa začal dusiť, potom sa pustil do ďalších hranolčekov. Jeden mu vypadol z ruky. V zlomku sekundy sa ho zmocnil Škreko a začal doň ťobať.

Chmuro chrapľavo vykrikol.

Krá sa mykol a prikrčil sa vedľa smetiaka. Oči zabodával do tmy. Keď sa na konci uličky zjavili štyri postavy, rozbúšilo sa mu srdce.

„Hej!“ zvolala najvyššia z nich. „Preč od našej skrýše!“

Krá ustúpil dozadu a pritisol si škatuľku k hrudi. Škreko zamával krídlami a odletel.

Postavy pristúpili bližšie, takže sa ocitli vo svetle pouličnej lampy. Boli to chlapci, azda o niekoľko rokov starší ako Krá. Roztrhané šaty prezrádzali, že žijú na ulici.

„Je tam dosť,“ ubezpečil ich Krá a kývol k odpadkovým košom. Keď sa rozprával s inými ľuďmi, cítil sa trápne. Robieval to zriedka. „Pre nás všetkých,“ dodal.

„Nie, nie je,“ vyhlásil chlapec s dvoma krúžkami v hornej pere. Hrdo vykročil vpred, pohojdávajúc plecami. „Je tam dosť iba pre nás. Kradol si.“

Máme na nich zaútočiť? spýtal sa Škreko.

Krá pokrútil hlavou. Utrpieť zranenia pre niekoľko hranolčekov by sa mu nevyplatilo.

„Nekrúť hlavou, ty špinavý zlodej!“ ozval sa vysoký chlapec. „Klameš!“

„Navyše hrozne smrdí. Fuj,“ dodal s úškrnom jeho nižší kamarát.

Krá cítil, že sa mu rozpaľuje tvár. Urobil krok vzad.

„Kamže, kamže?“ spýtal sa chlapec s pírsingom. „Prečo chvíľu nezostaneš s nami?“ Pristúpil ku Kráovi a drsne ho štuchol do hrude.

Náhly útok Kráa prekvapil. Spadol na chrbát. Škatuľka mu vypadla z rúk a hranolčeky sa vysypali. Chlapci sa priblížili.

„A teraz ich hádže na zem!“

„Pozbieraš ich?“

Krá sa rýchlo postavil. Ocitol sa v pasci. „Sú vaše.“

„Na to je prineskoro,“ vyhlásil vodca a prešiel si jazykom po krúžkoch na pere. „Musíš zaplatiť. Koľko peňazí máš pri sebe?“

Krá vyvrátil vrecká. Srdce mu búšilo. „Nemám nijaké.“

Chlapec vytiahol z vrecka nôž, ktorého čepeľ sa zaleskla. „V tom prípade si vezmeme tvoje zlodejské prsty.“

Vodca vyrazil vpred. Krá zovrel okraj kontajnera a vyskočil naň.

„Je rýchly, však?“ zareagoval chlapec. „Dostaňte ho!“

Jeho traja kamaráti obkolesili odpadkový kôš. Jeden sa zahnal Kráovi po členku, ďalší triasol smetiakom. Krá sa kolísal, aby udržal rovnováhu. Chlapci sa smiali.

Tri metre doľava zbadal kovovú odkvapovú rúru. Vyskočil na ňu, no keď ju obopol prstami, odtrhla sa. Do vzduchu sa zdvihol oblak tehlového prachu. Krá spadol na bok a z pľúc mu prudko vyrazil vzduch. Priblížili sa k nemu štyri vyškerené tváre.

„Držte ho!“ zvolal vodca.

„Prosím... Nie...“ Krá zápasil, no chlapci si mu sadli na nohy a ťahali ho za ruky. Chlapec s nožom sa týčil nad ním. „Ktorá to bude, chalani?“ Hrotom čepele striedavo ukazoval raz na jednu, raz na druhú ruku. „Ľavá alebo pravá?“

Krá nikde nevidel vrany. Doľahol naňho strach.

Chlapec si čupol a kolenom sa mu oprel o hrud'. „Na koho to slovo padne, ten musí ísť z kola von.“ Hrot tancoval z jednej strany na druhú.

Dávaj pozor, Krá! zvolal prenikavo Chmuro. Všetci chlapci zdvihli zrak. Potom sa zhora načiahla ruka a zdrapila vodcu za golier. Keď ho ťahala od Kráa, jajkal.

Ozvalo sa plesnutie – dotyk kože s kožou – a nôž s rachotom spadol na zem.

Odkiaľ sa tu vzal? spýtal sa Škreko.

Krá sa posadil. Chlapca s pírsingom držal za golier akýsi vysoký štíhly muž. Spod špinavého vlneného klobúka mu vystupovali nepoddajné hnedé vlasy. Mal na sebe niekoľko vrstiev znečisteného oblečenia vrátane starého hnedého trenčkotu, ktorý si okolo pása oviazal opaskom z rozstrapkaného modrého motúza. Jeho chumáčovitá brada nebola na všetkých miestach rovnako dlhá. Krá usúdil, že má asi dvaďaťpäť rokov a je bezdomovec.

„Nechajte ho tak,“ povedal muž drsným hlasom. V prítomí jeho ústa pripomínali čiernu dieru.

„Prečo vám na tom záleží?“ ozval sa chlapec, ktorý držal Kráa za ľavú ruku.

Muž prudko strčil vodcu k odpadkovému košu.

„Zošale!“ zvolal chlapec, ktorý zvieral Kráovi nohy. „Pádáme odtiaľto.“

Vodca výhražne zdvihol nôž a zamával ním na zanedbaného bezdomovca.

„Máš šťastie, že si taký zafúľaný,“ zavrčal. „Nechcem si zašpiniť nôž. Poďte, chalani!“ Štyria útočníci sa obrátili na odchod a vyšli z uličky.

Krá sa postavil na nohy, ešte stále dychčal. Zdvihol zrak. Zbadal, že na zábradlí požiarného schodiska sedia všetky tri vrany a mlčky ho sledujú.

Keď gang zahol za roh, z tmy uličky sa vynorila ďalšia menšia postava a pristúpila k mužovi. Bol to chlapec s úzkou bledou tvárou a so špinavými blond vlasmi, ktoré mu stáli dupkom. Krá odhadol, že má sedem či osem rokov. „A už sa nevracajte!“ skríkol a pohrozil im päsťou.

Krá sa rozbehol k hranolčekom roztrúseným po zemi a začal ich vkladať naspäť do škatuľky. Dobré jedlo by nemalo vyjsť nazmar. Po celý čas cítil, že naňho hľadia chlapec i muž, ktorý ho zachránil.

Keď bol hotový, vložil si škatuľku do hlbokého vrecka kabáta a rozbehol sa k požiarnemu schodisku.

„Počkaj,“ ozval sa muž. „Kto si?“

Krá sa obrátil tvárou k nemu, no pozeral do zeme. „Nikto.“

Muž prudko vyfúkol vzduch nosovými dierkami. „Nazaj? Kde máš rodičov, Nikto?“

Krá pokrútil hlavou. Nevedel, ako má odpovedať.

„Mal by si si dávať pozor,“ upozornil ho muž.

„Viem sa o seba postarať.“

„Nejako tomu neveríme,“ podotkol chlapec a zdvihol bradu.

Krá začul, ako vrany hore na zábradlí prešľapujú z nohy na nohu. Muž k nim zdvihol zrak a prižmúril oči. Pery sa mu rozťahli do úsmevu. „Priatelia?“ spýtal sa.

Nastal čas ísť domov, pripomenul Chmuro.

Krá vystupoval po oceľovom rebríku. Striedal ruky a nohami našľapoval svižne a takmer nečujne. Keď sa ocitol naspäť na streche, naposledy sa pozrel na muža. Sledoval ho. Chlapec sa zatiaľ prehrabával v odpadkových košoch.

„Chystá sa čosi zlé!“ zvolal muž. „Veľmi zlé! Keď budeš mať problémy, pohovárať sa s holubmi!“

S holubmi? Vie sa rozprávať iba s vranami.

Holuby! ozval sa Škreko, akoby mu čítal myšlienky. Lepšie porozumieš kameňu!

Asi nemá všetkých päť pohromade, nadviazal Chmuro. No tak je na tom veľa ľudí.

Krá sa vyšvihol na strechu a rozbehol sa. Hoci utekal, nevedel zabudnúť na slová, ktoré mu povedal na rozlúčku muž. Vôbec mu nepripadal šialený. Tvár mal nelútostnú, pohľad jasný. Nepripomínal starých opilcov, ktorí sa potácajú po uliciach alebo čupia vo dverách a žobrujú o peniaze.

Navyše mu pomohol. Vystavil sa nebezpečenstvu napriek tomu, že na to nemal nijaký dôvod.

Vrany lietali nad chlapcom. Krúžili okolo budov a vracali sa naspäť. Smerovali do bezpečia hniezda. Domov.

Keď ho objala tmavá noc, srdce mu konečne prestalo búšiť.